

Штефан Л.В.
ІННОВАЦІЙНА ПОВЕДІНКА СУЧАСНОГО ФАХІВЦЯ ЯК ОДНА З ПРОБЛЕМ
ПЕДАГОГІЧНОЇ НАУКИ

В умовах інноваційного розвитку сучасної освіти вирішення проблеми формування інноваційної поведінки фахівця є чи найважливішим. Тому є зрозумілим значний інтерес до питання з боку науковців. Відмітимо, що більшість закордонних вчених досліджують це питання відповідно умов підприємств, установ. Але їх підходи є слушними і для педагогічних досліджень. Так, В. Вест и Дж. Фарр за інноваційну поведінку вважають таку, що має за мету реалізацію співробітниками організації нових ідей, продуктів, процесів, процедур, які можуть бути застосованими для оптимізації роботи у рамках певної посади, групи або організації у цілому. Відзначимо й інший підхід, у якому інноваційна поведінка особистості розглядається як конструкт, який включає в себе не тільки поведінку як спрямування особистості на створення і реалізацію нових ідей, але й певну культуру або ментальність співробітників усіх рівнів (С. Тсаї). Н. Кінг та Н. Андерсен наголошують на багатоаспектності інноваційної поведінки і вводять до її складу усі види поведінки, які дозволяють збагатити інноваційний процес.

Цікавими є підходи щодо розуміння сутності інноваційної поведінки, запропоновані В. Кілочком та Е. Галажинським, які розуміють її як таку, що виконується шляхом виходу за межі установок та поведінкових стереотипів і виникає ініціативно там, де сходяться між собою як мінімум три фактори: можливості людини, представлені різними видами її потенціалу; середовище, яке відповідає цим можливостям та готовність людини реалізувати свої можливості “тут і зараз”. Т. Вауліна визначає інноваційну поведінку як комплексний феномен, який базується, як на здатності і готовності людини до генерування і втілення нових ідей, так і на здатності розкривати та реалізовувати свій творчий потенціал. І. Дичківська під інноваційною поведінкою педагогів розуміє сукупність зовнішніх виявів особистості, в яких розкривається внутрішнє “Я” (світовідчуття, світогляд, особистісні особливості), спрямовані на зміну складових сучасної системи освіти [1, с. 289]. До того ж, автор надає рекомендації щодо формування інноваційної поведінки через використання рефлексивно-інноваційних методів, які допомагають актуалізувати, переосмислити попередній досвід, виявити нові відношення і проблеми навчально-виховного закладу, налаштувати себе на зацікавлене конструктивне ставлення до новацій. Погоджуючись з цими підходами, ми під інноваційною поведінкою майбутніх інженерів-педагогів будемо розуміти зовнішні прояви фахівця щодо застосування інноваційних підходів як у процесі навчальної діяльності, так і під час педагогічних практик. Її формування знаходиться у прямо пропорційній залежності від інноваційної активності професорсько-викладацького складу ВНЗ. Від розуміння останніми цієї важливої місії буде значною мірою залежати швидкість переходу інженерно-педагогічної освіти на інноваційні рейки. Одним із каналів вирішення питання ми вважаємо перехід від традиційних до інноваційних форм навчання (тренінгів, ділових ігор, кейс-технологій тощо).

Література

1. Дичківська І.М. Інноваційні педагогічні технології: [навч. посіб.] / І.М. Дичківська. – К.: Академвидав, 2004. – 352 с. – (Альма-матер).